

antager ikke, det er nødvendigt, thi det sker allerede. Hele Forskjellen er den, at man vil flytte den Forpligtelse, der nu paahviler Veterinærpolitiet, over paa Dyrlægen. Nu er det i Reglen Politiet, der gjør det. Naar et æret Medlem havde saa travlt med Politiet — det maa formodentlig være Veterinærpolitiet, han mener — vil jeg tillade mig at sige, at Veterinærpolitiet er Politimesteren som Chef og en Dyrlæge. Hvem Politimesteren kan bruge til at gaa Bud for sig og træffe forskellige underordnede Foranstaltninger, veed jeg ikke, det skal jeg ikke udtale mig om. Dertil kan han forøvrigt bruge Enhver, det staar til hans Raadighed. Men forsaavidt der er Tale om egentligt aktivt Tilsyn med Dyrene eller i det Hele om Indblanding efter dette Lovforslag, saa er det klart, at det er Dyrlægen, som i det Hele vil være Organ for Veterinærpolitiet og den, igjennem hvem Indblandingen sker. Jeg tror derfor ikke, at der var Grund til de meget udsørlige Betragtninger, som det ærede Medlem kom ind paa i den Anledning. Ved Forslaget under Nr. 4 ville de ærede Medlemmer udslette en Del af Paragrafen og henvise saa til § 16. Her er Spørgsmaal om Cierenes Ret. Det har vel egentlig ikke været paatænkt at krænte denne videre, men det kunde dog være, at det var rigtig, naar Cieren faar et Paalæg, og han ikke vil udføre det, da at lade ham bøde, men det vil ikke ske, naar Ændringsforslaget vedtages. Af stor Betydning er det imidlertid ikke. Dernæst komme vi til Ændringsforslaget under Nr. 5, som jeg ikke tillægger nogen som helst Betydning, det er mig ganske ligegyldigt, om det vedtages eller ikke. Det er en Selvfølge, at Amtmanden ogsaa har Tilsyn med Veterinærpolitiet. Man kan altid indante en Sag for Amtmanden. Forslaget under Nr. 6 indeholder en Regel, som ingenlunde er ny, forsaavidt der hidtil gjennem en Instrux har været sat visse Grændser for Afspærring, som den ærede Ordfører nylig sagde. Jeg har altsaa ikke Noget imod, at man indfører Bestemmelsen i Loven, men jeg vilde ønske, at man havde sagt 6 Uger, som efter det veterinære Raad, jeg har faaet, vilde være mere passende. Ændringsforslaget under Nr. 7 vil jeg tillade mig at fraraade. Der ville de ærede Medlemmer have, at der skal gives $\frac{1}{6}$ i Erstatning, og de ville skræmme mig, ligesom ogsaa ved Ite Behandling, med en Kommissionsbetænkning, der er understrevet af flere Veterinærer og en Kontorchef i Indenrigsministeriet. Det er formodentlig ham, jeg skulde være særlig bange for. De ærede

Medlemmer vide jo, at denne Indstilling er slet uden Instrux fra min Side. Jeg lader altid de Folk, til hvilke jeg giver et Svær, have deres fulde Frihed til at følge deres Overbevisning, men jeg kan ikke være bunden ved et Forslag, som jeg ikke synes om, og at det ikke er Tilfældet, fremgaar af, at jeg ikke har optaget det i Lovforslaget. Jeg maa altsaa fraraade dette Ændringsforslag. Jeg er enig med det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Broddenhuus-Schad) i, at man saa ligesaa godt kan lade være at sætte noget. Lagationerne ere altid meget høie, og det er billigst, at Vedkommende selv bærer noget af Udgiften. Dernæst kommer der et Ændringsforslag, hvorved man vil have indsat: „forsætlig eller ved grov Uagtsomhed“. Jeg tror nu i og for sig, at den Redaktion som staar i Lovforslagets § 8 er fyldestgjørende. Det hedder deri: „Saa fremt Cieren selv ved sit Forhold maatte have givet Anledning til osv.“. I Stedet derfor vil man have indsat disse Ord, som nævnes i Ændringsforslaget. Af større Betydning er det ikke, men jeg tror at Lovforslagets Affattelse i og for sig er korrekt. Jeg tror ikke, man behøver at komme ind paa det, der her er sagt, men det er kun en Henstilling fra min Side, det er mig ikke saa meget om at gjøre. Men saa kommer jeg til Ændringsforslaget under Nr. 9. Det er det interessante Forslag, der gaar ud paa, at Statskassen skal bære det Hele. Man forlanger altsaa, at Statskassen skal tage hele Udelsen, og at Intet skal ydes af vedkommende Egn. Jeg har ved første Behandling udtalt mig tilstrækkelig om dette Forhold, jeg tror, det er i sin Orden og fuldstændig betimeligt, at vedkommende Egn bliver interesseret i det, og gjør man ikke det, faar man nogle formidable Erstatninger. Nu er der dog nogen Interesse for at tilkjende en nogenlunde passende Erstatning, fordi den vedkommende Eier betaler Noget af Erstatningen, men skal Statskassen bære det Hele bliver det aldeles forkert. Jeg kan derfor heller ikke anbefale at gaa højere, end Lovforslaget foreslaar, nemlig at erstatte Halvdelen, det vil være rettest at blive staaende derved og ikke vedtage Ændringsforslaget under Nr. 10. Ændringsforslaget under Nr. 11 gaar ud paa, at der efter Ordet „Pligt“ i 2den Linie af 2det Stykke af § 10 B indsættes Ordene „forsaavidt Sygdommen er ham bekjendt“. Der trænges i Grunden ikke til nogen videre-gaaende Bestemmelse der. Naar man siger „forsaavidt Sygdommen er ham bekjendt“, vilde Vedkommende altid kunne sige, at den ikke var ham bekjendt. Jeg skal her henlede